STAND DER MAAN.

4 Mei	. . . . .	VOLLE MAAN.
12 »	. . . . .	LAATSTE KWARTIER.
20 »	. . . . .	NIEUWE MAAN.
27 »	. . . . .	EERSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
1 WOENSDAG	's morg.	3-24	's av. 9-24
2 DONDERDAG	»	4-15	» 10-15
3 VRIJDAG	»	5-06	» 11-06
4 ZATURDAG	»	6-00	» 12-00

SURINAAMSCHE COURANT.

Aº. 1833. WOENSDAG, DEN 1sten MEI. Nº. 35.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIËN.

(16866) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateelê- en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen op Vrijdag, den 10den dezer, des namiddags ten *vier* uren, ter voorschrevene Kamer, door den Vendumeester J. E. LYONS, publiek doen verkoopen: *Meubelaire Goederen, Mans Kleederen*, eenig *Goud- en Zilvergeld*, enz., enz., aankomende de Boedels: JAN PETRUS ROODENBEEK; PIETER LORENTZEN; MORDECHAIJ NAMIAS TORRES; J. A. ROBERTSON en de Vrije TROMPÊ van SLUIJTER.

Alsmede een extra *groote geelkoperen papieren Trommel*, aankomende den Boedel H. W. KONING.

Verder: de Negerin LOUISA, aankomende den Boedel M. M. MAROSÉ, wed. TH. ESSCHENBACH; en de Negerin MAGDALEENTJE, met hare Kinderen JAQUES en JACOBUS; aankomende den Boedel de Vrije KEA van TINGIE van VAN SON.

Paramaribo, den 1 *Mei* 1833.

C. A. FISCO,
2de Commies.

(16841) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 3de Mei 1833, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Watermolenstraat*, bekend onder Lr. A. No. 131; aankomende ALEXANDER ELIAZER SALOMONS.

Den Grond *TOPIBO* cum annexis, aan de *Para Kreek*; aankomende J. H. FRANKE.

De *SLAVEN*: BERNHARD, SUSANNA, CHRISTINA, CORNELIS en JOSEPHINE, aankomende A. H. VAN DER ZIEL.

Paramaribo, den 30 *April* 1833.

De ondergeteekende brengt hiermede ter kennisse van de belanghebbenden, dat de *gewone Exercitie* met de BRANDSPUITEN, zal plaats hebben op aanstaande Zaturdag den 4den dezer, des morgens ten *half zes* uren.

Voorts dient tot narigt van zoodanige Ingezetenen, die met het fourneren van Slaven voor de Spuiten nº. 3 en 4 belast zijn, dat dezelven *provisioneel*, hunne Negers niet bij de exercitien behoeven te zenden; zullende dezelven nogtans, ingeval van brand, volgens gewoonte moeten compareren.

Paramaribo, den 1 *Mei* 1833.

De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

(16861) De ondergeteekenden, *Testamentaire Executeuren* in den Boedel wijlen hunnen Vader, den Heer DAVID DEL PRADO, verzoeken al degenen, die iets te pretenderen hebben van — of verschuldigd zijn aan den Boedel voormeld, daarvan opgaaf en betaling te doen, aan den *derden* ondergeteekende.

Wijders zullen zij op Woensdag den 8sten Mei e. k., des namiddags *vier* uren, ten Sterfhuize aan de *Saramaccastraat*, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen: MEUBELAIRE GOEDEREN, ZILVER, HOUTWAREN, SLAVEN, waaronder *Kanters, Zagers, Timmerlieden* en *Huisbedienden*; dewelke *twee* dagen te voren, en op den verkoopdag ter bezigtiging zullen zijn.

JAN DEL PRADO.
SAMl. DEL PRADO.
ISAAC DEL PRADO.

(16844) J. E. LYONS, zal *MORGEN* op Vendu verkoopen: 1 en 1½ dms. Wane en Kopie Planken, Provisien en Stukgoederen.

(13493) M. A. KEIJSER, zal Vrijdag op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen; alsmede de Negerin CLARINDA, aankomende J. J. HONCELET & ZOON.

POST-KANTOOR.

ONAFGEHAALDE BRIEVEN,
OVER DE MAAND APRIL.

H. C. BROMER.	L. T. F. W. VAN BOECOP
T. E. CANNEGIETER.	FRIESWIJK.
A. VAN ECK.	JOH. POPKEN.

De Ambtenaar belast met de waarneming der Posterij,

A. B. TIRION,
2de Commies.

SCHEEPSTIJDINGEN.

TE PARAMARIBO AANGEKOMEN:

Den 30sten April, de Nd. Am. Brik Fox, Kapt. SAUNDERS; komende den 31sten Maart 1833 van Boston.

Uitgeklaard.

Den 5den April, de Nd. Am. Brik Carolina, Kapt. M. PARSONS, naar Gloucester; lading: 261 vaten Mallassie.

Den 9den, de Nd. Am. Brik Dido, Kapt. S. SAYWARD, naar Gloucester; lading: 185 v. Mallassie.

Den 11den, de Nd. Am. Brik Fame, Kapt. F. NICKERSON, naar Nickerie en Boston; lading: 50 vaten Malassie.

Den 16den, de Nd. Am. Brik Saco, Kapt. J. WILSON, naar Boston; lading: 79 vaten en tierces Mallassie.

Den 27sten, de Zweedsche Schooner Comet, Kapt. M. LEVEBOCK, naar St. Eustatius.

MENGELINGEN.

HET SPOOK.

Wanneer men, in eene welgeordende maatschappij, zoo maar stil voor zich zelven heen leeft, dan schijnt er niets natuurlijker en gemakkelijker toe te gaan, dan het houden van orde en het doen van regt onder zoo vele duizende menschen. De overheids- en regterambten worden doorgaans als voorregten beschouwd, die ieder even gaarne heeft, en waartoe zich bijna elk even bevoegd en bekwaam acht. Wanneer men, bij ongeluk, in eenigen twist met zijne naburen vervalt, of op eenige andere wijze met den burgerlijken regter te doen krijgt, dan roept men geredelijk over *onzettelijke* mishandeling. En worden, nu of dan, de oude palen verzet, zoodat men met dingen te doen krijgt, waar men te voren niet van wist, en die men niet mag verzuimen, zonder in boeten of straffen en andere onaangenaamheden te vervallen, dan gaat er een algemeene kreet op over *verdrukking* en *geweld*. Van den anderen kant, echter, is de klagte zeer gewoon, dat er geen regt in den lande is; dat menig een bewezene schelm vrij omgaat; dat men maar stout en slim moet wezen, om te kunnen doen, wat men wil; dat men de kleine diefjes hangt, en de groote laat loopen; dat het schande is, zoo als er bedrogen en gestolen wordt, zonder dat er een haan naar kraait, en dergelijke meer.

Intusschen weten de menschen niet, hoe veel er toe vereischt wordt, om te zorgen, dat niemand onregt doe, en even min onregt lijde. De volmaaktste wetten zelve zijn daartoe nog niet altijd voldoende. En diegene inzonderheid, die zorgen moet, dat de wetten niet geschonden worden, die elken overtreder opsporen, overtuigen, en ter straffe aan den regter moet overgeven, zonder dat hij evenwel iemands vrijheid te na kome, of iemand, zonder genoegzamen grond mag bij den kop vatten, — deze ambtenaar, welken naam men hem ook geven, of hoe klein of groot een grondgebied men aan hem toevertrouwen mag, vindt zich dikwijls in allermoeijelijkste omstandigheden, en heeft de allergrootste schranderheid noodig, zoo wel om zich zelven vrij te houden van billijke klagten over onregt en geweld, als om het oogmerk van zijnen post, zoo verre mogelijk, in allen deele te bereiken. Dit wil ik, thans, in een voorbeeld doen zien, hetgeen daarenboven nog verscheidene nuttige lessen en wenken aan de hand geeft.

In het laatst der vorige eeuw werden, in eene voorname stad van ons vaderland, herhaalde, zware diefstallen begaan, zonder dat men van de daders eenig spoor kon verkrijgen. Er hadden, echter, omstandigheden bij dezelve plaats, die zeer opmerkelijk waren. De plaatsen, namelijk en de oogenblikken, waren steeds zoo gelukkig gekozen, dat de dieven niet wel konden missen, een' rijken buit te behalen. Dit deed met grond vermoeden, dat de dader aan die huizen, waar zulke rooverijen waren voorgevallen, wel bekend moest zijn; en daar deze familiën meest alle tot de aanzienlijkste behoorden, zoo was er des te meer reden om, te denken, dat er iemand van gewigt achter het scherm zat, die deze schelmerijen bestuurde. De heer VAN**, die den boven omschreven post van *openbaren aanklager* daar toen bekleedde, had, met alle de oogen, die hem ten dienste stonden, reeds in de dus genaamde fatsoenlijke wereld rondgekeken, en zijne gedachten over omstandigheden, gedragingen enz., enz., van onderscheidene heertjes laten gaan. Eindelijk bleef hij stilstaan bij eenen vreemden edelman, die zich sedert eenigen tijd in de stad gevestigd had, daar op eenen grooten voet leefde en op meest alle groote gezelschappen verscheen, ja aan verscheidene huizen, en onder anderen aan meest alle de bestolene, gemeenzaam verkeerde. Inzonderheid werd hij in zijn vermoeden omtrent dezen man bevestigd, toen hij, die eerst slechts eenige kamers bewoond had, en over het geheel als geen man van bijzonderen rijkdom was aangezien, kort na die geweldige diefstallen, een groot huis kocht, en het opsieren en stofferen liet, alsof het paleis van den vorst zelven moest op zijde streven.

Hij wist 's mans geboortestad uit te vorschen, naar zijne wezenlijke omstandigheden te vernemen; en, ja wel, die kwamen niet

zijn vermoeden zeer goed overeen: hij was, inderdaad, van adel, en ook rijk geweest, maar door eene verkwistende leefwijze welhaast in bekrompenheid, en vervolgens, door vrij sterke verderking van oneerlijkheid in het spel, in onaangenaamheden geraakt, die als de oorzaak werden beschouwd, waarom hij zijn vaderland verlaten, en daarna, onder verschillende namen, zoo het scheen, in allerlei landen gezworven had. Dit alles, echter, mogt mijnheer den procureur ten volle overtuigen, het stelde hem geen enkel bewijs in handen, om, voor den regter, tegen hem aan te voeren. Hij wachtte dus nog eenigen tijd, en loerde met honderd oogen, of de aap niet, op de eene of andere wijze, zou uit de mouw komen, ja spande zelfs strikken, om de dieven op nieuws te verlokken, en dan te zien, of er geen draad naar het nieuwe paleis en deszelfs bewoner te vinden ware; maar alles te vergeefs: hetzij men vooreerst genoeg had, of dat de vos te slim was, er viel, ja, nog een diefstal voor, en men kreeg, op één' na, de schuldigen in handen; maar hunne bekentenissen waren veel geschikter, om, ten aanzien der vroegere gebeurtenissen, van het spoor te helpen, en alles voor gewone, toevallige dieverijen te houden, dan om tot één algemeen complot te leiden. Dan, de schrandere VAN ** werd hierdoor niet van zijn stuk gebragt. Hij begreep veeleer, dat dit ligtelijk eene opzettelijke list kon zijn; en het kwam hem inderdaad voor, dat de gevangenen onnoozele bedrogenen waren van dien éénigen, die den dans was ontsprongen, en die zeer wel een der werktuigen van den vreemden edelman kon zijn.

Hij besloot eindelijk door te tasten; ligtte hem, in alle stilte, des nachts uit zijn bed, deed verder, wat hij gepast en noodig achtte zich in staat, om hem zoo veel voor de scheenen te werpen, en door vragen en verhooren dermate in te wikkelen, dat hij eindelijk wel genoodzaakt zou worden, alles te bekennen. Doch, hierin slaagde hij geenszins naar wensch; er werd geen enkel bewijs van schuld bij hem gevonden, en hij wist alle vragen, die hem gedaan werden, *of* zoo wèl te beantwoorden, *of* zoo behendig te ontwijken, dat er maar geen vat op hem verkregen werd. Voor het overige liet hij niet na, zich te beklagen over het willekeurige zijner gevangenneming, de openbare schande, zijn karakter aangedaan, en op openlijke voldoening, maar inzonderheid op een spoedig en honorabel ontslag, ten sterkste aan te dringen. Er ontstond eene soort van oproer in de gezelschappen, vooral bij de groote wereld, over de handelwijze van den procureur, wiens gronden men niet kende, en wiens waakzaamheid men in het allerafschuwelijkste licht van partijdigheid, wraakzucht, en ik weet niet wat al, plaatste. De regters zelve waren grootendeels beschroomd, verlegen, zwak, en zeer genegen, om zich maar, zoo spoedig en zoo goed mogelijk, van de zaak af te maken. »Men was te voorbarig geweest — dat leed geene tegenspraak — en schoon zij aan zijne onschuld ten minste hartelijk twijfelden, zoo ware het toch, in alle geval, beter, eenen schuldigen vrij te laten, dan eenen onschuldigen gevangen te houden."

De heer VAN ** ergerde zich, zuchtte diep over zijne medemenschen, maar kon geenszins besluiten, de zaak zoo spoedig op te geven. Hij dacht eene poos na, of er geene buitengewone middelen zouden zijn, om den man tot bekentenis te brengen van daden, die hij, voor zichzelven, zoo vast verzekerd was door hem verrigt te zijn. Eindelijk viel hem het volgende in, dat hij, met behulp van een paar lieden, hoopte te kunnen in het werk stellen.

Hij had zich, in zijnen akademietijd, ook toegelegd op de natuurkunde, en vervolgens inzonderheid een spel en uitspanning gemaakt van de natuurlijke tooverkunde. Zoo bezat hij, onder anderen, een' spiegel, die, op zekere wijze tegen het licht geplaatst, de beelden der voorwerpen in het duister terugkaatste, even of ze in de lucht zweefden. Ik twijfel niet, of onze lezers zullen thans zoo iets wel op kermissen of anderzins gezien hebben; ten minste de schrijver zag zulk een geestenspel eenmaal zoo natuurlijk vertoond, dat het den scherpziendsten misleiden moest. Toen, echter, was deze kunstgreep nog weinig bekend, en de heer VAN ** had zijnen man reeds genoeg leeren kennen, om te weten, dat hij, hoe slim en hoe bedreven ook in allerlei kwaad, in bondige wetenschappen zeer onkundig was. Bovendien was de schelm een ongeloovige, die met alles spotte, blijkbaar op zeer losse gronden, en na, waarschijnlijk, eene zeer bijgeloovige opvoeding genoten te hebben, in een land, waar men de godsdienst, doorgaans, slechts uit deze twee uitersten kende.

De gevangene zat, uit hoofde van zijnen rang, in eene behoorlijk gestoffeerde kamer. Het was niet moeijelijk, een of ander voorwendsel te vinden, om hem eene andere te doen betrekken. Deze werd, derhalve, vooraf toegerust tot het voornoemde einde, en tevens zoo somber, net en sierlijk genoeg gekozen en ingerigt, als slechts mogelijk was. Het kon niet missen, of dit laatste, gevoegd bij de teleurstelling, dat hij niet terstond ontslagen was, werkte reeds eenigermate op zijne ziel. Hoe stout ook sprekende, was hij toch in zijn hart beklemd; het kwade geweten zweeg niet; en de vrees, dat zijne misdrijven op eene of andere wijze mogten uitlekken, bleef mede niet uit. Daarenboven liet men weinig of geen bezoek bij hem toe, maar vergunde hem, op zijne aanvraag, een' eigen knecht, mits die niet van de zijnen of door hem gekozen ware, en ook bij nacht niet bleef: alles redelijk en billijk in zichzelve, voor zoo verre men hem als onder zware beschuldiging, en tevens als een schrander man, beschouwde. Deze knecht nu, dien hij eerst met eene mate van tegenzin en mistrouwen had ontvangen, won schielijk zijn vertrouwen. Onder een voorkomen van onnoozelheid, wist hij allerlei avonturen uit te stallen, die hij, op zijne menigvuldige togten, als reisknecht, had gehad. Deze vertellingen korten den gevangene den tijd, en deden hem nu en dan, bij eene welgelukte guitenstreek van JAN's onderscheidene heeren, of bij eene domme aanmerking van hemzelven, lagchen. De kerel betuigde echter, dat hij blijde was, van des nachts bij mijnheer niet te moeten blijven; en, uitgelagchen om zijne bangheid, kwam hij met spookgeschiedenissen voor den dag, die ten deele al heel verschrikkelijk, en tevens zóó luidden, dat de edelman niet vele moeite kon hebben, om ze op zichzelven in allen deele toe te passen. Dit gebeurde natuurlijk vooral des avonds; en JAN wist dit met zoo vele omzigtigheid, al klimmende en nader en nader tot het doel komende, te verrigten, dat zijn heer ten laatste waarlijk huiverde op het denkbeeld der eenzaamheid in dit vertrek, dat zoo zeer naar eene treurkamer geleek, waar welligt menige fatsoenlijke gaauwdief zijne laatste oogenblikken gesleten had.

Nu was dan ook het regte oogenblik gekomen. De procureur was, door zijne onvermoeide nasporingen, tot de ontdekking geraakt, dat zeker heer, die maanden geleden jammerlijk vermoord gevonden was, vrij waarschijnlijk mede als zijn slagtoffer was gevallen; daar die hem elders scheen gekend te hebben, en hiervan eenigen wenk had gegeven, schoon die toen door niemand verstaan was. Naar het welgelijkend portret van dezen liet hij eene kopij maken, juist zoo gekleed, mishandeld en bemorst met bloed, als men het lijk gevonden had. Dit werd voor den spiegel geplaatst, die deszelfs verlichte schaduw, door eene opening, wierp in het vertrek, waar de gevangene lag te slapen; zijne kaars opzettelijk zóó ingerigt zijnde dat zij, op zekere hoogte gekomen, met eenen geweldigen slag moest uitgaan. Men had, namelijk, ontvlambare en levenslucht in het was weten te brengen, zoodat er tevens geen zigtbaar spoor (van kruid of dergelijke) overbleef, maar alles zuiver geestenwerk scheen.

De man ontwaakt, op dien slag, met schrik; zijne oogen zien niets dan het ontzettend beeld, terwijl op hetzelfde oogenblik de groote torenklok twaalf ure bromt. »o God!" roept hij, en staart het beeld stijf aan, terwijl hem de haren als te berge rijzen. Dit duurt alzoo eenigen tijd; nu nadert het spook eenige schreden, en hij dringt bijna door den muur, waaraan zijn ledekant staat, terwijl het zweet hem aan alle kanten uitbreekt. Nog iets nader, en hij bezwijmt; geluid kan hij reeds niet meer geven: doch zachtkens treedt thans het spook terug, en verdwijnt voor zijne oogen.

Den geheelen nacht blijft hij wakker, of sluimert voor een oogenblik onrustig in, om met schrik weder te ontwaken. Eerst toen eenig licht zijn vertrek begon te verhelderen, vatte hij weer moed; hij poogde zich wijs te maken, dat alles slechts een droom was; maar, onder anderen, was zijne kaars in eenen toestand, die niet natuurlijk kon zijn ontstaan. »Nu, zoo was het dan een bedrog van den duivel, of kon zulks ten minste wel wezen.... Wat raakte dit hem in alle geval, zoo lang hij zich maar uit zijner zwarte majesteits klaauwen wist te houden; en daarop hoopte hij te passen: naderhand was er dan altijd wel gelegenheid, om, door middel van bekeering en aalmoezen, met behulp van een' zielzorger, vrede met den hemel te maken." Helaas! hij wist niet, *hoe eng de poorte en hoe naauw de weg zij, die ten leven leidt*. In het kort, hij werd wederom een geheele held, en trad moedig naar het verhoor, dat hij juist heden, op nieuws, moest ondergaan. Hij had zich op alles gespitst; had zijne verklaringen en alles nog meer in orde gebragt, en vleide zich ten sterkste, dat hij ligt dien eigen dag nog wel ontslagen zou worden, en alzoo niet noodig hebben, naar het akelig spookvertrek terug te keeren. Doch, daar komt hij voor de achtbare vierschaar, die hem dezen keer toch eenige huivering inboezemt; daar vestigt de aanklager zijnen doordringenden oogopslag op hem, alsof hij zijne eigene blikken dwong, tevens naar binnen terug te keeren, om gezamenlijk het schandelijke hart te onderzoeken; en het eerste, wat hij zegt, is: »Kent gij dit?" hem meteen den bekenden rok en hoed des vermoorden voorhoudende. Zijn gansche gelaat verandert: hij slaat de handen voor het gezigt, wil zich nog herstellen, maar is buiten staat, de dringende en zegevierende stem der geregtigheid, in des beschuldigers mond, te weêrstaan, en roept uit: »o God! gij zijt gewroken."

(*Vervolg hierna.*)

Te *L.....n* ontstond, onder een vrolijk gezelschap, een klein geschil over de vrage: »of een musketkogel wel door »een gewelf konde heenboren?" — Een bejaard en verstandig heer hield het tegendeel staande. Zeker Officier echter, die ongaarne iemand gelijk gaf, wist, uit zijne *militaire* ondervindingen, het volgend verhaal bij te brengen. »Te *Hamburg*" sprak hij: »is, in mijne tegenwoordigheid, »een musketkogel, in een benedenhuis »afgeschoten, door de drie gewelfde ver»diepingen heengedrongen, en heeft een' »man, die op de derde sliep, in den rug »gewond, na die eerst nog de planken »der bedstede, eenen stroozak, eene matras »en een bed te hebben doorboord."

Zachtzinnig vatte nu de oude heer het woord weder op: »o ja, heer Kapitein! gij »hebt gelijk. Dat geval staat mij (hoe kon »ik toch zoo vergetel zijn?) nog voor, als »of het heden gebeurd was. Ik wandelde »toen juist in die bovenkamer heen en we»der. — Maar: gij hebt ééne omstandigheid »ongerept gelaten."

DE OFFICIER: »welke?"

»Deze, Mijnheer! dat de musketkogel, »na den slaper te hebben getroffen, door »zijnen mond weder uitkwam, en, door »den laatsten zucht van den stervenden, »nog de kracht ontving, om een daar rond»vliegend kanarievogeltje, aan de zoldering »der derde verdieping, vast te hechten."

De Kapitein had weinig meer in te brengen.

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.